לו א מיי׳ פט"ז מהלכות איסורי ביאה הלי יא

סי' ה סעיף יב: לח ב מיי שם הלכה י

T. דבר שאין מתכוין. מוס׳ הרל״ש. ה. דאמר דבר שאיז

הלמ"ם. זו. דאמר דבר שאין מתכוין אסור. תומ' הלמ"ש. 1. (ו)מאי קא פריך. תומ' הלמ"ש. ז. אפי' בשאר מילי. רשנ"א. זו. אלא ודאי

מילי. לקבית. 11. אלא ודאי אין חילוק בין שבת לשאר איסורין. תוס' הלח"ש. 10. דאע"ג דאינו מתכוין, מודה ר"ש בפסיק רישיה.

מוסי הנחים. האפייה קס"ד מעיקרא למישרא

קס״ד מעיקרא למישרא הואיל וממילא הוא, שלא אסרה תורה אלא כורת ונותק גיד או ביצים בידים ומסקינן דאפילו מימלא

נמי אסור. חי׳ הר״ן,

תוס׳ הרא״ש.

. ואפ״ה

קפיזי שמכי פרסאי ונישלוק בחמרא ונשקייה

ונימא לה קום מזוביך ואי לא לותבה אפרשת

דרכים ולינקטה כסא דחמרא בידה וליתי

איניש מאחורה וליבעתה ולימא לה קום

מזוביך ואי לא ליתי בונא דכמונא ובונא

דמוריקא ובונא דשבלילתא ונישלוק בחמרא

ונשקייה ונימא לה קום מזוביך ואי לא ליתי שיתין שיעי דדנא ולשפיה ולימא לה קום

מזוביך ואי לא ליתי @פשטינא ולישלוק

בחמרא ולשפיה ונימא לה קום מזוביך ואי

לא ליתי חרנוגא דהיגתא רומיתא וליקלי

וליסבה בשחקי דכיתנא בקייטא ובשחקי

דעמר גופנא בסיתוא ואי לא ליכרי שבע בירי

וליקלי בהו שבישתא ילדה דערלה ולינקטה

כסא דחמרא בידה ולוקמה מהא ולותבה

אהא ולוקמה מהא ולותבה אהא ואכל חדא

וחדא לימא לה קום מזוביך ואי לא לייתי

םמידא וליםכה מפלגא לתתאי ולימא לה קום

מזוביך ואי לא ליתי ביעתא דנעמיתא וליקלי

וליסבה בשחקי דכיתנא בקייטא ובשחקי

דעמר גופנא בסיתוא ואי לא ליפתח לה

חביתא דחמרא לשמה ואי לא לנקים שערתא

דמשתכחת בכפותא דכודנא חיורא אי נקמה

חד יומא פסקה תרי יומי ואי נקטה תרי יומי

פסקה תלתא יומי ואי נקטה תלתא יומי פסקה

לעולם: לירקונא תרין בשיכרא ושעיקר ואי

לא לייתי רישא דשיבומא דמילחא ולישלוק

בשיכרא ולישתי ואי לא לייתי ימוניני דקמצי

ואָי ליכָא מַוניני דקמָצי לייתי שמוניני דנקירי

וליעייליה לבי בני ולישפייה ואי ליכא בי בני

לוקמיה בין תנורא לגודא אמר רבי יוחנן

הרוצה שיחממנו יקנחנו בסדינו רב אחא בר

יוסף חש ביה עבד ליה רב כהנא ואיתסי ואי

לא ליתי תלתא קפיזי תמרי פרסייתא ותלתא

קפיזי דקירא דנישתרופי ותלתא קפיזי אהלא

תולענא ולישלוקינהו בשיכרא ולישתי ואי לא

ליתי עילא בר חמרא וליגלח מציעתא דרישא

ולישביק ליה דמא מאפותיה ולותביה

ארישיה וליזהר מעיניה דלא ליסמי להו ואי

מסורת הש"ם

 ל) [גור' הערוך פטישות פי'
עשב שחינו גם אלח רחבן,
כ' ליר של ארבה ערוך,
ב' שחין בליר שום ארבה ערוך, כלומר מנקורי' ערוך ערך מנונין, ד) [סוע"א], מטרין, ה) [פרשת אמור סימן קה],

הגהות הב"ח

(א) גפ' בשיכרא ומיעקר ואי לא: (ב) רש"י ד"ה דבר אחר וכו' טלוא. נ"ב טלוא תרגם אונקלום רקועתא וכן הוא בב"ק דף קיח ע"ב: (ג) תום' והתניא תנין לסירוס באדם שהוא אסור:

לעזי רש"י

פנגרי"ג [פינגור"י]. גרגרנית חילבה (צמח) קוטו"ן. כותנה. . אלויי"ן [אלואי"ן]. אלוי

קפיוי. כלי מחזיק ג' לוגין: שמרי. בללים: פרסאי. גדולים הם: קום מווביך. חדלי מזוביך כמו ויעמוד השמן (מלכים ב ד): וליבעחה. יבעתנה בלי ידיעתה פתאום: בונא. מלא אגרוף: מוריקא. כרכום: שבלילחא. תלתן פנגרי"ג: שיעי דדנא. מגופת חבית:

ולשייפיה. לכשישורו במים: פשטינא. עשב שאינו גדל בקומה אלא הולך ופשט על גבי קרקע: חרנוגא. מין עשב הוא שגדל אצל ההיגים: היגמא רומיפת. מין הגת הות שנקרתת רומית: וליסבה בשחקי דכיתנת. יהחו אותו האפר בבלאי בגדי פשתו בקין: דעמר גופנא. קוטו"ן: ליכרי שב בירי. שבעה גומות: שבישתה דערלה. זמורות של כרם ילדה: ולינקטה כסא דחמרא. יאחח כום של יין בידה ותשב על הגומה: ולוקמה מהת. מעל גומה זו יושיבוה על זו ועל כל עמידה נימא לה קום מזוביך: קמחא דסמידא. קמח סולת: וליסכה. יסוכו חותה ממנו: דנעמיתה. בת היענה: ליפתח לה חביתה דחמרה לשמה. כלומר יין הרבה תשתה תמיד: שערתה דמשתכה בכפותה דכודנה חיורתי. שעורה הנמנחת בגללי פרדה לבנה: אי נקטא. לה בידה חד יומא פסקה מזובה תרי יומי. אית דגרם נקטה חדא נימא גרעין אחד: לירקונה. דאמרן לעילי קומא וגביא גילא וכורכמא תרי בשיכרא ומיעקר: ואי לא. דלית ליה. אי נמי עביד ולא אהני: רישא דשיבוטא. ראש דג ששמו שיבוטא: דמילחה. שהוה מלוח: מוניני דקמלי. ליר חגבים: דנקירי. מין עופות קטנים: ולישייפיה. ישפשפוהו בו: בין תכור לגודה. בין תכור לכותל במהום חם שיזיע ויצא החולי: הרוצה שיחממנו. לזה: יקנחנו בסדינו. יעטפנו בסדינו יפה או בסדין של חולה אחר של חולי זה: עבד ליה רב כהנת. רפותה זו של סדין: קירת דנישתרופי. שעוה הלפה ונוטפת מכוורת שנתמלחה ועודפת: אהלא. אלויי"ן: חולענא. אדום: עילא בר חמרא. עייר בן אתונות: וליגלח. החולה: מציעתה דרישיה. חמלעית רחשו: ולישבוק ליה דמה מחפותיה. יקיז לעייר ממלחו: ולוסביה ארישיה. ישפך הדם על התגלחת: ולודהר מעיניה. שלא יכנס מדם זה בעיניו: רישה דברחה. של היל: דמנה ברבשה. כבוש בחומך או בציר: דבר אחר **הוטרגה.** חזיר טלוה (כ) בחברבורות מנומר: מכבסוסא דמישרי. מאמלע הערוגה שהם חריפים: אושלו גלימיד. השאילני הטלית: ואיגני בה. ואישו בה: קלי. מעט: איכריך גנא. נכרך בה וישן בה: נפל פורתא פורתא. קדחה הטלית מחום שריפת החולי שיצא עם הזיעה ונפלה חתיכות דקות: ומי שרי. לשתות

והתניא מניין לסירום (ש שהוא אסור. וא״ת» אפילו לא אסור סירום תיקשי ליה דליתסר משום פריה ורביה וכ"ת משום דהוי

מלי לשנויי ביש לו בנים הא משמע בסוף הבא על יבמתו (יבמות דף סה:) גבי דביתהו דר' חייא דאי הוה מיפקדה אפריה ורביה לא הוה

הוא דודאי יסתרם בשתיי׳ כום עיקרין':

שתי נקבות ושני זכרים משום בבקר

זרע [את] זרעך ולערב אל תנח ידך (קהלת יא) ובאשה דלא שייך סירום אוקי במסקנא לרבי יוחנן בן ברוקה דמחייב בפריה ורביה בעקרה וזקנה ולא מוקי ביש לה בנים ויש לומר דמסירום ניחא ליה למפרךב משום דאיכא למ״ד בפרק הבא על יבמתו (שם דף סא:) כיון דקיימא פריה ורביה מו לא נריך: תלמוד לומר ובארצכם לא תעשו. מכס קא דריש והא דאמר בחגיגה (דף יד:) שאלו את בן זומה מהו לחרוחי כלבה אמר להו בארנכם לא מעשו כל שבארנכם לא תעשו התם נפקא לן מארץ כדמפרש בשחלתות דרב חחחים דהח חובת הגוף הוא מה לי בארץ מה לי בחו"ל אלא האי בארך לכל אשר בארך אתא והכא מכם דריש כדפי׳ ומה שמפרש בשחלתותי דהה דחקר לשתות סמה דעקרתא היינו כרבי יהודה דאמר דבר שחין מתכוין חסור^ג וחע"ג דקי"ל כר״ם דשרי™ היינו דוקה בשבת משום דבעינן מלחכת מחשבת חבל בכל התורה כולה סבירא לן כרבי יהודה ואין נראה לר"י דבכל התורה כולה קי"ל כר"ש דשרי כדמשמע לעיל בפ׳ המוליא (פא:) דאמרי' דרבי יוחנן סבר כסתם משנה דנזיר חופף ומפספס וכו׳ והיינו כרבי שמעון דשרי דבר שאינו מתכוין וכן משמע בפרק כל פסולי המוקדשין (בכורות דף לד.) דשמואל סבר כר"ש בכל התורה כולה דדבר שאין מתכוין שרי גבי המקיז דם בבכור דפסק שמואל התם כר"ש דשרי להקיז ופריך עד השתא לא אשמועינן שמואל לדבר שאין מתכוין מותר דאמר רב חייא בר אשי כו' ואי יש חילוק בין שבת לדעלמאי אילטריך התם שפיר לפסוק כר"שי אע"ג דכבר אשמעינן דבשבת הלכה כר״ש והכא אתיא אפילו לר׳ שמעון " דפסיק רישיה

:טוש"ע שם סעי' יא שתיא סמא דעקרתא אע"ג דהוי לה מוש"ע שם טעי שם למ ג מיי שם טוש"ע שם סעיף יג בהג"ה: תורה אור השלם ו וּמְעוּוּךּ וְכָתוּת וְנָתוּק וְכָרוּת לֹא תַקְּרִיבוּ לַיְיִ וּבְאַרְצְכָּם לֹא תַעֲשׁוּ: . ויקרא כב כד מוסף תוספות א. דמשמע לי׳ דאי הוה שרי סירוס באדם ניחא. תוק' הלח"ש. ב. אליבא דכולי עלמא. תוק' הלח"ש. ג. אבל לר"ש מותר כיון שאינו מתכוין לסירוס אלא לרפואה. תוק' הלח"ש.

להביא לא ליתי רישא דברחא דמנח בכיבשא ולישלוק בשיכרא ולישתי ואי לא ליתי דבר אחר חומרנא וליקרעיה ולותביה אליביה ואי לא ליתי כרתי מכבתותא

דמישרי ההוא מייעא דחש ביה אמר ליה לגינאי שקול גלימאי והב לי מישרא דכרתי יהיב ליה ואכלה א"ל אושלן גלימיך ואיגני ביה קלי איכרך גנא ביה כד איחמם וקם נפל פורתא פורתא מיניה: לירקונא תרין בשיכרא ומיעקר "ומי שרי והתניא ימניין לסירום באדם שהוא אסור ת"ל יובארצכם לא תעשו בכם לא תעשו דברי ר' חנינא הני מילי היכא דקא מיכוין הכא מעצמו הוא דאמר ר' יוחנן יהרוצה שיסרם תרנגול ימול כרבלתו ומסתרם מאליו והאמר רב אשי רמות רוחא הוא דנקיטא ליה אלא בסרים והאמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן

כום עיקרין: לא מעשו. קרי ביה לא מיעשו: ומסתרם מאליו. ואט"ג דסירום אסור בידים: והא אמר רב אשי. דההוא לאו סירום הוא אלא רמות רוחא נקיטא ליה לתרנגול ומשניטל הודו הוא מתאבל ואינו משמש אבל בסירוס אפילו ממילא אסור: אלא בסרים. הך דשרי למישתי כוס של עיקרין במי שהוא סרים כבר עסקינן: